

Τίποτα...

Στις 6 Δεκεμβρίου 9.00 ώρα το βράδυ, ένας ειδικός φρουρός σταμάτησε, στόχευσε και εκτέλεσε ένα 15χρονο παιδί στα Εξάρχεια. Αυτή η δολοφονία δεν αποτελεί ένα

μεμονωμένο περιστατικό αστυνομικής βίας. Το πρωί της ίδιας μέρας, στο τμήμα μεταγωγών της Πέτρου Ράλλη, μετανάστες που περίμεναν να υποβάλλουν αίτηση για άσυλο, δέχτηκαν επίθεση από ΜΑΤ, με αποτέλεσμα ένας εκμεταλλευόμενος από το Πακιστάν, να οδηγηθεί στην εντατική μονάδα του

Ευαγγελισμού με βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση και να παλεύει από τότε με το θάνατο. Δεκάδες παρόμοια περιστατικά έχουν καταγραφεί τα τελευταία χρόνια.

Η σφαίρα που διαπέρασε την καρδιά του Αλέξη δεν ήταν μια τυχαία σφαίρα από το όπλο ενός μπάτσου στο σώμα ενός «απειθαρχού» παιδιού. Ήταν μια επιλογή του κράτους για την βίαιη επιβολή της τάξης και της πειθαρχίας, στους χώρους και στα κινήματα, που αντιστέκονται στις επιλογές του. Μια επιλογή που ήθελε να στείλει το μήνυμα της απειλής σε όσους θελήσουν να αντισταθούν στις νέες ρυθμίσεις των αφεντικών στους τομείς της εργασίας, της ασφάλισης και της υγείας, της παιδείας, κλπ. Όποιος είναι εργαζόμενος, πρέπει να κάνει την ζωή του λάστιχο, για 600 ευρώ το μήνα. Πρέπει να εξοντώνεται στην δουλειά όταν τον χρειάζονται τα αφεντικά χωρίς να πληρώνεται ποτέ υπερωρίες και να μένει στο δρόμο, όταν περνάνε «κρίση» οι επιχειρήσεις τους. Και τελικά, πρέπει να σκοτώνεται, όταν αυτό απαιτούν οι συνθήκες εντατικοποίησης της εργασίας, όπως σκοτώθηκαν στο Πέραμα οι πέντε λιμενεργάτες, λίγους μήνες μόνο πριν. Ή αν είναι μετανάστης και τολμήσει να ζητήσει μερικά ευρώ παραπάνω, να τον περιμένει το ξύλο και η τρομοκρατία, όπως τις εργάτριες και τους εργάτες στα θερμοκήπια της φράουλας στη Νέα Μανωλάδα στην Ηλεία.

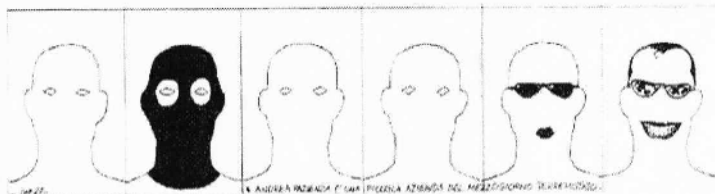
Όποιος είναι μαθητής πρέπει να τρέχει από τα έξι κιόλας χρόνια του σε άθλιες αίθουσες σχολείων και σε εντατικά φροντιστήρια, για να «προετοιμάζεται» για πολύχρονες εξετάσεις. Ως παιδί πρέπει να ξεχάσει το παιχνίδι στο δρόμο και την ξενοιασιά, για να αποβλακώνεται μπροστά στα ριάλιτι και στα play-station, αφού οι αλάνες έχουν γίνει εμπορικά κέντρα και χρόνος για παρέα δεν παίζει.

Αργότερα ως φοιτητής, γιατί έτσι πρέπει να είναι η σειρά της «εξέλιξης», ανακαλύπτει πως η περίφημη «επιστημονική γνώση» στην ουσία προορίζεται για να καλύψει τις ανάγκες των αφεντικών. Πρέπει να ανταποκρίνεται διαρκώς στα νέα προγράμματα σπουδών και να μπζεύει όλο και περισσότερα πιστοποιητικά, για να πάρει στο τέλος ένα κωλόχαρτο, χωρίς αυτό να του εξασφαλίζει απαραίτητα κάτι περαιτέρω από την δυνατότητα να βρει μια δουλειά με 700 ευρώ το μήνα και πολλές φορές χωρίς ένσημα, ή υγειονομική κάλυψη.

Κι όλα αυτά ενώ γύρω μας χορεύουν εκατομμύρια ευρώ από δώρα σε παππάδες για να κάνουν μπίζνες και σε μαστουρωμένους ολυμπιονίκες για

...δεν είναι...

να «δοξάδουν την πατρίδα», δηλαδή όσους έχουν φράγκα κι εξουσία. Από μίζες σε «κουμπάρους» κι από συναλλαγές με ροζ dvd με ρουφιάνους δημοσιογράφους, για να καλύπτονται «σκάνδαλα». Ενώ χάνονται δεκάδες ζωές από τις πυρκαγιές που καίνε την μισή Ελλάδα για να μπορεί το κεφάλαιο να κάνει τα δάση τουριστικά θέρετρα και από τις δολοφονίες των εργατών στις οικοδομές και στους δρόμους, που βαφτίζονται «εργατικά ατυχήματα». Ενώ το κράτος χαρίζει λεφτά στους τραπεζίτες για να μπορούν να μας βυθίζουν όλο και περισσότερο στους βάλτους των δανείων, και παράλληλα αυξάνει τους φόρους για τους εργαζόμενους. Ενώ η βλακεία του κάθε καλοπληρωμένου τηλεαστέρα γίνεται η μόνη επιλογή διασκέδασης για όλο και μεγαλύτερο μέρος των εκμεταλλευόμενων.

Η σφαίρα που διαπέρασε την καρδιά του Αλέξη ήταν μια σφαίρα στην καρδιά της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης για ένα σημαντικό κομμάτι αυτής της κοινωνίας που γνωρίζει ότι δεν έχει να χάσει σχεδόν τίποτα άλλο, εκτός από την ψευδαίσθηση ότι τα πράγματα ίσως πάνε κάποτε καλύτερα. Τα γεγονότα που ακολούθησαν αυτή την δολοφονία ήταν η επιβεβαίωση ότι για ένα μεγάλο μέρος των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεζόμενων, το νερό του κινούμενου βάλτου, έχει φτάσει μέχρι το λαιμό. Κι αυτό το νερό έχει φύγει τώρα από το λαιμό τους και έχει ξεχυθεί σαν χείμαρρος για να πνίξει τα αφεντικά και τους πολιτικούς, τα κόμματα και τους θεσμούς του κράτους. Έχει ξεχυθεί για να καθαρίσει αυτόν τον βρώμικο κόσμο, που βασιίζεται στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, που βασιίζεται στην εξουσία των λίγων πάνω στους πολλούς. Έχει κάνει να λάμψει στον ουρανό των γειτονιών μας ο ήλιος της αυτοπεποίθησης κι έχει στείλει στον ουρανό των αφεντικών τα σύννεφα του φόβου.

Η καταστροφή των ναών του εμπορεύματος και η απαλλοτρίωση τους, η «λεηλασία» δηλαδή όλων αυτών των πραγμάτων που μας στερούν, ενώ ταυτόχρονα μας βομβαρδίζουν με τις διαφημίσεις τους, είναι η βαθιά συνείδηση ότι αυτός ο πλούτος μας ανήκει, γιατί εμείς τον παράγουμε. Εμείς πάει να πει όλοι μαζί οι εργαζόμενοι. Αυτός ο

πλούτος δεν ανήκει στους μαγαζάτορες, ούτε στους τραπεζίτες, αυτός ο πλούτος είναι ο ιδρώτας μας και το αίμα μας. Είναι ο χρόνος που μας κλέβουν τα αφεντικά κάθε μέρα και οι αρρώστιες λίγο μετά την σύνταξη. Είναι οι καβγάδες στην κρεβατοκάμαρα και η αδυναμία να βγούμε με δύο φίλους το Σαββατόβραδο. Είναι η πλήξη και η μοναξιά τα απογεύματα της Κυριακής και ο κόμπος στο λαιμό τα πρωινά της Δευτέρας.

Ως εκμεταλλευόμενοι καταπιεζόμενοι, μετανάστες και έλληνες, ως εργαζόμενοι, άνεργοι, μαθητές, φοιτητές, καλούμαστε να απαντήσουμε στο δίλημμα που μας βάζουν τα ΜΜΕ και το κράτος, αν είμαστε με τους «κουκουλοφόρους» ή με τους μαγαζατόρες. Αυτό το δίλημμα θέλει να θολώσει την πραγματικότητα.

Γιατί τα πραγματικά διλήμματα που προσπαθούν να αποκρύψουν τα ΜΜΕ είναι: είστε με τα αφεντικά ή με τους εργαζόμενους; Είστε με το κράτος ή με τους εξεγερμένους; Κι ο λόγος που έχουν λυσάξει οι δημοσιογράφοι για να υποτιμήσουν και να συκοφαντήσουν το κίνημα, μιλώντας για «κουκουλοφόρους», για «λεηλασίες», κλπ, ο λόγος που θέλουν να σκορπίσουν το φόβο στους εκμεταλλευόμενους, είναι πολύ απλός: η εξέγερση κάνει επισφαλής την θέση των αφεντικών τους και την δική τους. Η εξέγερση στρέφεται ενάντια στην πραγματικότητα που κατασκευάζουν, ενάντια στο «όλα πάνε καλά», ενάντια στο διαχωρισμό σε «δίκαια συναισθηματικά εξεγερμένους» και κάποια «περιθωριακά στοιχεία», κι εντέλει ενάντια στο διαχωρισμό μεταξύ «έκνομων» και μη.

Γι' αυτό σ' αυτό το δίλημμα εμείς απαντάμε: Είμαστε με τους «κουκουλοφόρους». Είμαστε «κουκουλοφόροι» όχι γιατί θέλουμε να κρύψουμε το πρόσωπο μας, αλλά επειδή θέλουμε να κάνουμε ορατή την ύπαρξη μας. Είμαστε «κουκουλοφόροι» όχι γιατί μας γοητεύει η επιθυμία της καταστροφής, αλλά επειδή μας κυριεύει η ανάγκη να πάρουμε την ζωή μας στα χέρια μας. Για να φτιάξουμε πάνω στον τάφο των εμπορευμάτων και των εξουσιών, μια άλλη κοινωνία. Μια κοινωνία που θα αποφασίζουμε όλοι συλλογικά, με συνελεύσεις στα σχολεία, στα πανεπιστήμια, στους χώρους δουλειάς, στις γειτονιές και στις πλατείες, για ό,τι μας αφορά, χωρίς να χρειαζόμαστε πολιτικούς, αντιπροσώπους, αρχηγούς, καθοδηγητές. Που θα καθορίζουμε όλοι μαζί τις τύχες μας και που οι ανάγκες και οι επιθυμίες μας θα είναι ζήτημα του χεριού μας και όχι του κάθε βουλευτή, του κάθε δημάρχου, του κάθε αφεντικού, του κάθε παππά και τελικά του κάθε μπάτσου.

Την ελπίδα αυτής της ζωής ξανάφεραν στην ημερήσια διάταξη τα οδοφράγματα στην Αθήνα και στις πόλεις της επαρχίας, όπως στις πόλεις του εξωτερικού που μας συμπαράστέκονται, κι αυτή την ελπίδα δεν μένει παρά να την κάνουμε πραγματικότητα. Την δυνατότητα αυτής της ζωής, δοκιμάζουν οι λαϊκές συνελεύσεις στα κατελλημένα δημαρχεία, ΚΕΠ, και πνευματικά κέντρα στην Αθήνα και στην επαρχία, όπου ο καθένας μπορεί ελεύθερα να εκφράσει τις απόψεις του και να συνδιαμορφώσει τις αποφάσεις με βάση τις ανάγκες και τις επιθυμίες του, όπως και τα καταλειμμένα πανεπιστήμια και σχολεία στην Αθήνα και στην επαρχία. Το όνειρο αυτής της ζωής έχει δει τα καλούπια του να στήνονται.

Τι μένει για να το δούμε να παίρνει σάρκα και οστά;

Να οργανωθούμε στους χώρους που σπουδάζουμε, δουλεύουμε και κινούμαστε. Στους χώρους δουλειάς συζητάμε με τους συναδέλφους για τα καθημερινά μας προβλήματα και δημιουργούμε πυρήνες αντίστασης ενάντια στην τρομοκρατία των αφεντικών. Στις σχολές συμβάλλουμε και στηρίζουμε τις καταλήψεις, δημιουργούμε ομάδες αντιπληροφόρησης και δράσης, κάνουμε αντιμαθήματα, αμφισβητούμε την γνώση της κυριαρχίας, παράγουμε νέα γνώση για τις ανάγκες μας και όχι για τις ανάγκες του κεφαλαίου. Στις γειτονιές και τις πολυκατοικίες μιλάμε με τους γείτονες μας, φτιάχνουμε συνελεύσεις και επιτροπές, μοιραζόμαστε τις γνώσεις και τις δεξιότητες μας, αποφασίζουμε από κοινού για δράσεις. Συμμετέχουμε στις διαδηλώσεις και στις πορείες, στεκόμαστε ο ένας δίπλα στον άλλο, σπάμε τον φόβο που διαχέει το κράτος, βοηθάμε τους μαθητές που τραβάνε τώρα την πιο γερή κόντρα. Στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους συλληφθέντες της εξέγερσης, έλληνες και μετανάστες, στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, την στιγμή που πολλοί από αυτούς έχουν σηκώσει στις πλάτες τους, όλο το νομικό οπλοστάσιο του κράτους (κακουργήματα, αντιτρομοκρατικός νόμος, κλπ), επειδή αντιστέκονται στις επιταγές του.

Όλα αρχίζουν τώρα. Όλα είναι δυνατά.

...πια το ίδιο.

Κινήσεις για την γενίκευση της εξέγερσης